

OBSAH**ÚVOD**

3 ZDRAVÍME

POEZIE

4 SLUNCE ANI ZEMĚ NEJSOU STŘEDEM VESMÍRU

5 Z BRESCIE DO BRESCIE

6 V ZOUFALOSTI ODLOUČEN

7 ALEGORIE JEN TAK, BÁSEŇ OD ANONYMA

FOTOGRAFIE

8 – 11

PRÓZA

12 Počuvaj, hystErie se opakuje-milujme se, ale hlavně se nemnožme v pět ráno

13 BIZÁROŠ/KLIDNĚ TO PŘEJMENUJTE

15 MŮJ PEDAGOGICKÝ BIZÁR

16 ½

18 (NE)ZNÁMÍ MEZI NÁMI

20 BIZÁRY Z INTERNETOVÝCH INZERÁTŮ

21 ANKETA STUDENTŮ 33

25 TIPY NA FILMY

Zdravíme.

Během vzjhts k=osdgún egyteléš (maďarština) vzniku tohoto úvodu jsme se dorozumívaly pomocí google, je tam velký g? Nevím, to je jedno, překladače, přeložte si sami\.. Ani byste nevěřili, kolik bizáru jsme si společně všichni užili :-----) není to bizár? Napiš: Nojeno... NEPŘEPISOVAT. Nicméně. Kámo, improvizuju.

Den se prolil s nocí a nastalo dalšího úplňku-pomlčka a my přicházíme k vám. Já umím hrát, vy umíte taky? Tohle dává velký smysl, upozornĚNÍIE. NA co si hrajou? S NOVÝM ČÍSLEM. BIZ z je tady áááár.

To, že výše uvedený text nevznikl pod ŽÁDNÝM vlivem, je na tom asi to nejhorší-PRACOVNÍ Desorientace. Piš- užijte si toto rozpolcené dílo a sbohem a šáteček.

Vaše redakce, pozdravuj holki.

SLUNCE ANI ZEMĚ NENÍ STŘEDEM VESMÍRU

Nemám tě znát
Nemám mít ráda
Nepřestávám pochybovat,
že jsem pěkný dezolát.

Giordano,
už mám zase nahnáno.
Že vesmír nemá okraje
a že už nikdy nic nenajdu.
Po ránu vždycky spát.
Odevzdat se cizím činům
a všechno je tak akorát.

Nemám tě znát
Nemám mít ráda
Poslední dobou na mě všechno padá.
Giordano,
už nikdy nechci čekat na ráno,
kdy neskončí sen.

Už mě zase bolíš,
nemám tě znát
Nemám mít ráda
Giordano,
už zase mám v hlavě nasráno.

Z BRESCIE DO BRESCIE

Z Brescia do Brescia
a perpetuum mobile.
V krvi zpravidla plus dvě promile
a logiku pravidelně odhazovat do koše.

Pobodat vlastní hrudník
a nastartovat vstříc lepším dnům.
Avšak vždycky
z Brescia do Brescia
a nikdy jinam.
Už se radši ani neproklínám.

Mám ráda pachut' jednorázové rozkoše.

Sto kilometrů v hodině minimálně
a zpravidla bez pravidel.
Ve vzteku rychle vstříc nirváně.
Jízda, jakou svět neviděl.

Z Brescia do Brescia
se jezdí čím dál snáz.
Kolem krku si pomaličku utahovat provaz
a drandit vstříc nové, utopické epoše.

Ráda jezdím z Brescia do Brescia
a ráda se oddávám dětinskému snění.
Ráda vysílám nesrozumitelné depeše
a nerada si přiznávám, že utopie není.

Barbora Humlová 4.A

V ZOUFALOSTI ODLOUČEN

Přilni k tělu

jako půda k zemi

jako krev na steny

NE

nedus se

kyslík je pro všechny

i pro tebe

naber si

neboj nepros

o odpuštění

vždycky je nesnesitelnost hluboká

vynoř se

ze dna jezera

nech se na listu

odnést do moře

V mžiku přilétne káně

kam slunce ukládá se

když zlatými paprsky

krajině kreslí vrásky

v tváři stíny

rozpust' se

si

ho

nás

jsi jen TY

vyslyš se

(konečně)

Vánek voda vůně laň

cobycho mkdybychom

NE

neboj

bude nový den

nový sen

létat mezi hvězdami těla v kůži

svět kolem

jsou tu s námi

duše nezapomínají

sílí jejich síla

když jeleni v říji

lesem kvílí

Gabriela Hodanová

ALEGORIE JEN TAK

Probouzí se do nového dne, je na tom však něco nového? Už nic neočekává ale. Možná malinko doufá, že ... Otevře okno a pokoj zavalí líbezné zvuky aut z ulice hluboko pod ní. Voda zase studená. Je mlha. Zase. Co všechno je v té mlze? Neví. Boty, šaty, prázdný žaludek. Přijíždí autobus, chce pozdravit...není koho. Sedačka s fleky od žvýkaček. Vystupuje, opět je tady s tisíci dalšími jde do orgánu plnit úkoly. 3, 2,1 teď. Ale její práce je už odeslaná, ale stále bez odpovědi a ona tak nemůže pracovat dál. Kouše si nehty, hodiny odbíjí, má pocit, že jí vše protýká mezi prsty. Možná jí to už ani nenapadne, už je zvyklá. Cinkne mail: „Kdy bude vaše práce hotová?“...vždyť už je hotová. Hodiny nepříjemně tikají. Čaj nemá chuť. Cinkne mail: „Opusťte orgán! Kvůli vám a vaší nepracovitosti!“ Všichni se dají do pohybu, odchází, hrnky nechávají rozpité, zbrkle spěchají. Nemůže se odtrhnout od mailu, od té hotové práce, co už je 3 roky hotová. Nevěří. Někdo ji táhne za ruku ven. Budova, na jejíž střechu nelze dohlédnout, bliká červeně. A před ní ty tisíce stojí. Její práce. Ruka už ji nedrží, je sama, uprostřed lidského kruhu, všichni mají zdvižený ukazováček a jejich špička míří na ní. Svět se jí točí. Zavírá oči. Toho dne jí v rozpadlé budově byla doručena odpověď: „V pořádku, pokračujete v práci.“ Avšak systém už neexistuje. A ona už také ne. Kvůli chybě shora. Jen tak.

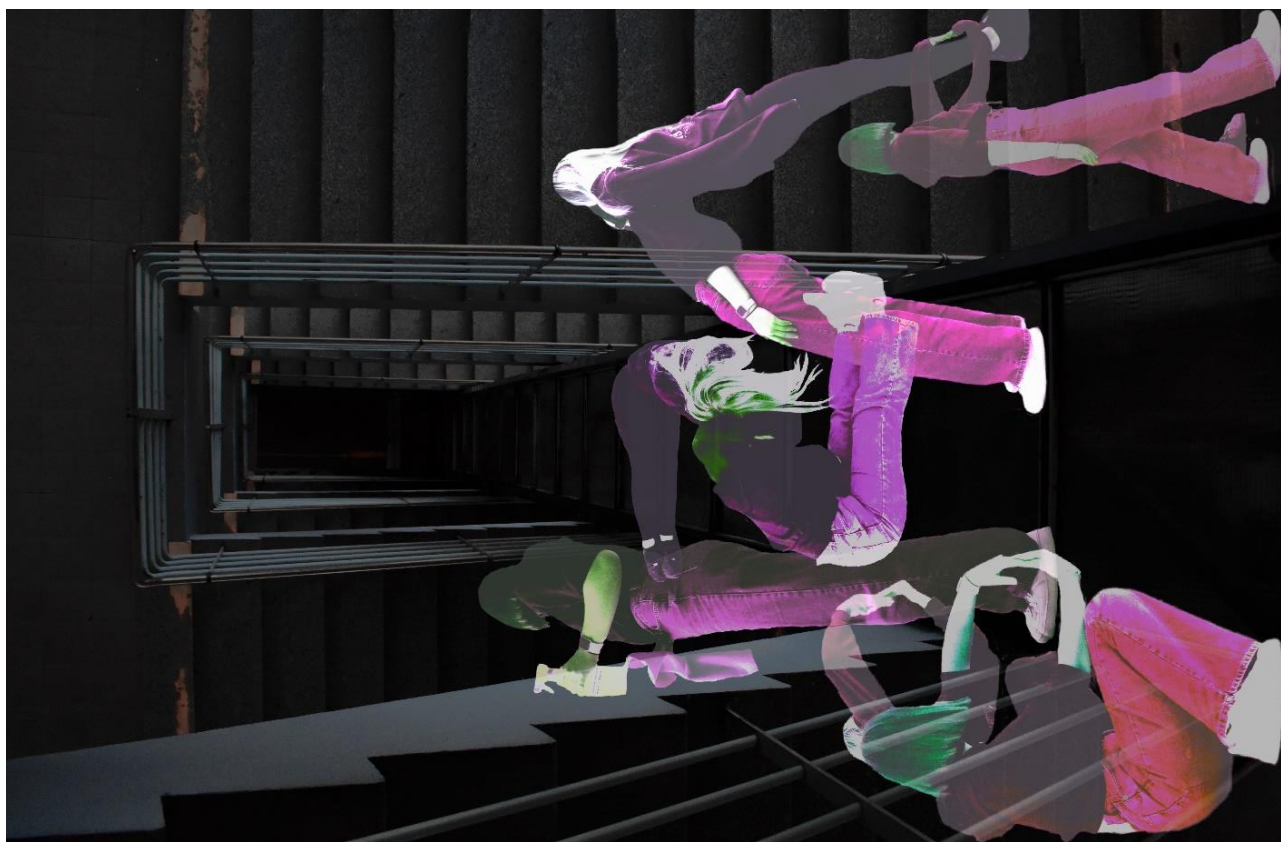
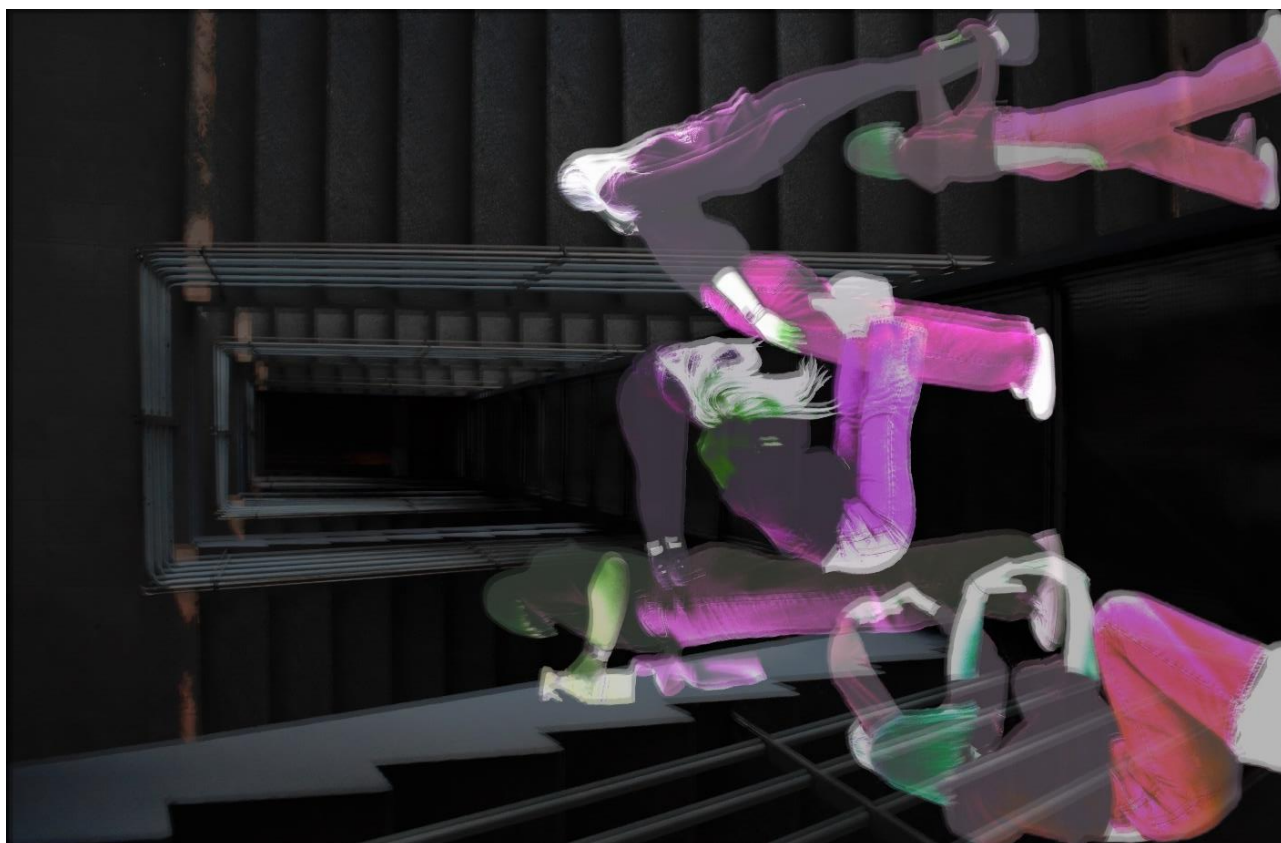
Gabriela Hodanová

Posledně, když jsem tě svlékal,
vzrušením ze mě pot stékal.
Začal jsem zlehka,
pohladil tě po tvém čele,
jsi vždy tak hebká,
rukou níž sjíždím po tvém těle.
Ve tvém středu zastavil jsem,
koukl přímo na tebe,
pak tvůj šat odhodil na zem,
zima tě trochu zebe.
A tak na tebe jsem ulehl,
předešlé kroky mě vyčerpaly,

avšak nastal čas, abych se zvedl,
rodiče totiž přicházeli.
V rychlosti z šuplete
vzal jsem šat nový,
matka ani neklepe,
rovnou vejde a poví:
„Už jsi skončil s pohlávkáním postele?
Za chvíli musíme být v kostele.“

Anonym

Nicole Zvěřinová

Počuvaj, hystErie se opakuje-milujme se, ale hlavně se nemnožme v pět ráno

Je to přesně rok od prvního náletu. I když... ten první se uskutečnil minulým rokem až na začátku letních prázdnin.

Letošní první hysterický nálet se totiž konal mnohem, ale MNOHEM dřív.

Bydlím s mojí rodinou v novostavbě, ale důležitým bodem k zapamatování je, že skoro v centru Prahy (takže od přírody trochu dál) a v patnáctém patře. Máme balkón kolem celého bytu, což je zrovna v tomto konkrétním případě tou úplně největší nevýhodou, jakou si může člověk vůbec racionálně domyslet.

V naší lokalitě existují ZÁKONITĚ především DVA naprosto základní typy holubů. Jeden takovej ten klasicej, u kterýho si člověk normálně řekne, že akorát tak roznáší nemoci a, no... jak to říci... regulérně po****, co se dá.

A ten druhej. Odborně se nazývá „holub hřivnáč“. Pan učitel přírodopisu na základní škole vždycky říkal: „Tenhlencten holub, jo, je hrozně až jako enormně ohrožený, toho můžete vidět fakt, ale jako FAKT jen v přírodě a především v lese.“ Za celý svůj život mi stačilo už nescetněkrát dojet, jaká je to velká, neuctivá a nemilosrdná lež.

Obecně řečeno, tyhle tak strašně ohrožený holubi nás stíhají denně bombardovat úplně neotřelým způsobem. Je to prakticky šikana, řekla bych.

Maj neustálou potřebu si naše patnáctý patro zaměřovat za bůhvíjak vysokej strom plodnosti.

Ráno to vždycky začne tím, že mi vrká u okna (spíš než zpěvu ptáčka se to podobá jelenu v říji). Před oknem máme takový velký bílý truhlík na kytky a tam si ten de**il sedne a prostě řve! (toto pejorativní oslovení je hlavně pracovní název, který mu udělila celá rodina). Nevěřili byste, jak moc snadno vás to vzbudí několikrát během jedné hodiny. Ideálně v těch nejranějších hodinách. Nejsmutnější na tom je, že opakovaný vyhánění a upozorňování absolutně nepomáhá (byla pořízena i kuličkovka). Upřímně nechápu, že ho to ještě nepřestalo bavit, když mu může hrozit nebezpečí a někdo na něj furt bouchá oknem a křičí.

Jsem vždycky běsná, jelikož když už je to volno (karanténa), tak chci logicky ráno spát. Jenže tenhle holub se prostě rozhodl, že na mě bude řvát v pravidelných intervalech.

Ty zvuky, který vyluzuje, jsem si připodobnila k jarnímu vábení samiček a neuniklo mi ani jejich páření, který opět (jak jinak) probíhalo v pět ráno u mého okna.

Jsem si neopařitelně jistá, že je to ten stejný samec jako minulý rok, jako by mu z oka vypadl. A dělá ty samý otravný věci. Máma minulý rok učinila kárny opatření. Vzala bratrovy šípy z historický sady a zapíchala je do všech kytěk na balkóně, aby si tenhle holub nemohl v žádném případě udělat hnízdo. No, mně by to zas tak nevadilo, ale kdyby ASPOŇ neřval...

„Zpěv“ tohoto ptáka po ránu je však naší rozcvičkou. Během dne nelítá jen na můj květináč, ale na všechna místa, která jsou v našem pozemkovém vlastnictví. Dělá to však velice chytře. Příltně, dělá neobvyklý bordel, rozhrabe veškerou hlínu. V tu chvíli máma naběhne s nějakou věcí na balkón, tleská, křičí, zahání ho. Holub poodlétne na střechu jiného baráku. Nedělám si

žádnou srandu, v okamžiku, kdy máma zaleze zpátky do bytu, v tu ránu tam zas sedí a nerušeně pokračuje ve své denní rutině.

„Von si z nás fakt asi dělá srandu, to je fakt bizár!”

Věřila bych tomu, myslím, že se náramně baví. Inu, zajímalo by mne, jak se bude bavit, až si táta objedná ten prak.

Vendula Fendrych 3.G

BIZÁROŠ / KLIDNĚ TO PŘEJMENUJTE

Bizár je, podle mě, hrozně široký pojem, začíná u kýče a jde přes surrealismus, mé vyjadřovací schopnosti v angličtině, naše školní záchody a obecně občas celou naší školou, problémy třetího světa ale končí rozhodně na Palmovce.

Pro lidi, kteří náhodou neví, co nebo kde je Palmovka, tak Palmovka je něco mezi životním stylem a křížovatkou jak dopravní, tak kulturní, doporučuji sem zavítat. Bydlela tady paní učitelka Del Risco a tenhle fakt tu není pro nic za nic. Na Palmovce je spousta různých druhů bizáru - třeba já: Ddd nebo sedm různých tramvajových zastávek, které se všechny jmenují Palmovka.

Bohužel asi nejobsáhlejší bizár na Palmovce je ten špatný, do něj spadají všechny pochybné existence, hodně pochybná skládka na prodej v průchodu domu a rozhodně cesta od metra ke mně domů. Moje cesta od metra je poměrně krátká, ale po setmění bych jí dala tak -2/10. Procházím okolo dvou hospod, venku vždycky kouří a popíjí hodně zarostlý obvykle muži, kteří mají pokaždé nějaký komentář na to, jak vypadám, a to samo o sobě není nic hrozného,

problém je, že v první hospodě někoho ubodali a v druhé postřelili. Tím bych ale uzavřela své svěřovací okénko a s ním i špatný bizár a přesunula bych se do veselého bizáru.

Mezi veselý bizár se rozhodně řadí i žlutý činžovní dům, který je natřený na poměrně křiklavě žlutou, ale pozor, ta barva se reálně třpytí! No a na tom domě nad vchodovými dveřmi je velký černý nápis **Město vidím veliké, jehož sláva hvězd se dotýká**. Mně osobně to přijde úplně dokonalé, tohle konceptuální umění můžete spatřit z okénka tramvaje, když pojedete směrem do Vysočan. Další bizár je paní, která chová prase. Já jsem přesvědčená, že žije na Palmovce, ale byla spatřena i na jiných místech v Praze. Na této paní asi bez jejího prasete nic zajímavého není, ale mně se moc líbí, že se stará o fyzičku prasete a tahá ho pravidelně do docela prudkého kopce nad nejvyšší tramvajovou zastávkou Palmovka. Prase aktivně nespolupracuje. Pak je tu taky paní, která má devět chrtů, není na tom nic zvláštního, jen je trochu problém se té smečce vyhnout na chodníku a já se chrtům vyhýbám vždycky, protože jeden mě jednou počůral. Další bizár sám o sobě je Kotlaska, je to kopec, kde sice žijí rodiny s dětma, ale i lidé jako nejmenovaný pán, kterému spadla střecha domku již před čtyřmi lety a tento problém nejspíš stále nepovažuje za dostatečně závažný, aby se jím zabýval, a nadále

provozuje svou nelegální komunitní zahrádku s bio zeleninkou. Taky se mi moc líbí aktivismus na Palmovce! Možná znáte architektonický „skvost“ Libeňský most, který není absolutně ničím zajímavý a je asi tak v předposlední fázi rozpadu, ale i tak si aktivistická skupina **LIBEŇSKÝ MOST NEBOURAT, NEROZŠÍŘOVAT** vydobyla, že se stane kulturní památkou. Na tom mostě ale jezdí tramvaje a díky tomu, že se nesmí ani rekonstruovat, jezdí tak

pomalou, že je předběhnete volným krokem, i kdybyste nechtěli. Dále je na Palmovce „ústředna“ vyznavačů Kršny, pravidelně obchází Palmovku v obsáhlých průvodech doprovázený velmi moc hlučným hudebním doprovodem, nabádají nevinné kolemjdoucí k společnému obcházení Palmovky, ale přes hluk hudby to spíš tak křičí, takže i když jsou velmi milí a neškodní, působí to spíš děsivě. Další průvod je každoroční Pochod Bohumila Hrabala, který i přes velmi nízkou účast má potřebu na výklad o Hrabalovi používat nějakou hláskou troubu. Bohumil Hrabal na Palmovce žil a je to jediná seriózní pýcha Palmovky, ale bizár Palmovky bych ukončila tím, že mezi metrem a Billou je kamenný pomník Centrum Bohumila Hrabala 29. 3. 2004, centrum nikdy nevzniklo, ALE já jsem se narodila ve výše uvedené datum, takže si myslím, že tohle není bizár, ale osud!! (klidně tam tohle nedávejte, chápu, že jsme kvalitní plátek a neodporujeme konspiraci, jen mně to přijde prostě faakt hustý.)

Nela Sára Uhlová 2.AG

MŮJ PEDAGOGICKÝ BIZÁR

Když jsem si v roce 2011 vybírala střední školu, dala jsem si dvě přihlášky na Evropskou – lyceum a gymnázium. Na gympl jsem chtěla, na lyceum ne, ale kdyby se to s gymnáziem nepovedlo, byla bych učitelkou a bylo by to „na jistotu“. Nastupovala jsem v září 2011 jako studentka gymnázia...

Když jsem v roce 2015 nastupovala na Karlovu univerzitu, hlásila jsem se na etnologii (kam jsem chtěla) a na bohemistiku (kdybych se v životě nechytla jako etnolog, můžu být učitelkou a bude to „na jistotu“). Jsem studentkou etnologie i bohemistky a dělám od každého trochu...

Když jsem se na podzim 2019 vrátila na Evropskou jako praktikantka předmětu český jazyk, byla jsem pevně rozhodnutá, že nikdy nebudu učit – ani v případě „na jistotu“. Studenti tehdejší 4. G, a především 3. G ale dokázali zázrak a toho povolání „na jistotu“ už se nebojím. Naopak se na něj v budoucnu těším a už si neumím představit, že bych nebyla aspoň trošku učitelem...

Když jsem nastupovala do doučovací agentury jako učitelka češtiny, dějepisu, zeměpisu a hudebky, v žádném případě jsem nechtěla učit on-line. To bylo jaro 2020...

Ted' se Vám aspoň můžu pochlubit se svým pedagogickým bizárem. Do každé hodiny vstupuju s heslem kamaráda jazzmana: „Co bysme to byli za umělce, dybysme nevydrželi hodinu voustudy...“

- Každodenní mantrou je: Tak dobrý den, vidíme se, slyšíme se, je to v pořádku?
- Každou druhou hodinu navazuje: Ano? Už se slyšíme? Tak si zapni mikrofon! Dole... Ano dole na liště... Už? Ne? Zavolej prosím maminku...
- Při první dvouhodinovce doučování dějepisu a zeměpisu se mě studentka (9. třída) zeptala, jaký je rozdíl mezi zeměpisem a dějepisem. Když mi měla zopakovat, co je co, konstatovala, že zeměpis je takovej dějepis, jen bez těch lidí a dat.
- Student z 5. třídy nevěděl, co to znamená V JETELI (1. p. jetel) a JELÍTKÁM (1. p. jelítka). Prý ta slova nikdy neslyšel.
- Jiný student, 5. třída, skloňoval TELE, 3. p., mn. č. (ke komu, čemu) TELETÁM.
- Zeměpisné doučování: Česká republika má 5 sousedů – na toho pátého jsme bohužel nepřišli.
- Studentka mi tvrdila, že doma nemají sešit, papír, ani propisku nebo tužku... Prostě nemají.
- Dějepis bez výčitek doučuju už přes půl roku s podporou vědeckého dokumentu *Dějiny udatného národa českého*.
- Studentka hlásící se na uměleckou školu (grafika) na otázku, jaké významné dílo by hledala v Louvru, odpověděla, že obrazy... A měla pravdu.
- Student z 5. třídy měl TIK TAK zařadit k některému slovnímu druhu. Podle něj to je podstatné jméno (ty bonbony). Já jsem čekala citoslovce (zvuk hodin). Po průzkumu v nejbližším okolí, kde všichni souhlasili s krabičkou bonbonů, jsem to musela přehodnotit, aneb dělaly se chyby i v našich řadách...
- Nevěřila jsem, jak mě potěší, že dítě zruší hodinu a já nebudu muset učit.
- Největší radost ze střílečky zaměřené na procvičování psaní mně/mě jsem měla já a můj dvacetiletý bratr, student ekonomie. Mé studenty to zas tak nebralo.
- Student (5. třída) skloňuje ZAVAZADLO bez ZAVAZADLY.

- Studentka (9. třída) tvrdí, že nikdy neslyšela slovo HUSITÉ a i s mapou před sebou prohlásila, že hlavním městem Itálie je Stockholm.
- Studentka (9. třída) při dotazu, zda ví, kdo jsou rolníci, odpověděla, že je to asi něco jako kašpaři.
- Učím z kuchyně našeho bytu. Bratr při příchodu tam konstatoval, že jsem zmalovaná jak učitelka a mám i to učitelský obočí – to vydrží celej den a ani se nehne.

Vaše bývalá spolužačka a asi budoucí učitelka Anna Jagošová

1 / 2

Druhého dne projížděli Zemí zpívajících stromů. Každý z nich měl jiný tvar, jiné listy, jinou kůru, ale důvod, proč se této končině říkalo právě takto, spočíval v tom, že růst stromů zněl jako něžná hudba, která se slévala v jednu mohutnou symfonii. Jízda touto krajinou nebyla pokládána za zcela bezpečnou, neboť leckdo se zaposlouchal do čarovných tónů natolik, že zapomněl, kam chtěl jet, a zůstal zde navždy. Celá Fantázie nabízela spoustu podobně čarovných míst.

„...ale ne, ale ne, toto rozhodně není jediné místo hodné respektu, vzpomeňte si například na dnešní strastiplné setkání s červeno-černými Krkavci. Vždyť víte, těmi obřími, pozemsky vypadajícími ptáky, kteří jedním mávnutím svých opeřených křídel vytvoří prazvláštní zvukovou bublinu, jež nese skřípání starých, velmi starých skříní (ještě těch dřevěných) a dusot židlí, když se jednou za čas zvenčnou, která je prosím tak silná, že při styku s námi, s takovými bezelstnými bytostmi, nám vyteče všechna zbývající krev z mozku. Krev totiž takový hluk nesnese, tak se našťavaně vylíje pryč. A teď si vezměte, že všichni naši vědátory se shodují, i přes tu všudypřítomnou mlhu, že tito Krkavci udělají nejméně tyto pohyby, tedy mávnutí křídel, tři za svůj život. Zdá se vám to málo? Ale dnešní věda je tak přesná, že nechce předpokládat životnost, ba ani existenci něčeho, co očima a ušima svých vědátorů nevidí a neslyší-vždyť je to geniální! První mávnutí přichází, když jsou Krkavci vidět jen z poloviny, druhou polovinu těla mají mlhou useknutou, druhé tak zhruba nad námi, což, jak víte, je tam, odkud se na nás usmívá náš vlastní obličej, který je záhadně skrz tu mlhu vidět, takže ve zkratce, místu 'nad námi' říkáme Zrcadlo (podle filmu dnes ještě nenarozeného Tarkovského) - ale to je nudné, jelikož zhola nic nedělá a jen nás imituje (aspoň tak to bylo v protokolu, který každý dostane při narození) - a třetí mávnutí už jen slyšíme, jelikož ta půlka i s křídly, která při mávnutí prvním je vidět, je nyní zakrytá mlhou. To je jen jeden z nepřeberného množství příkladů mluvící v neprospěch vašemu strachu, nebo třesavky, nebo jak to mám nazvat, která křivdí mému oblíbenému místu se zpívajícími stromy. Člověk se v nich ztratí ještě rád, když hrají dobrý program s dobrým orchestrem a dirigentem. Já vaši taktiku velmi dobře znám, vy jste tu Zemi zpívajících stromů vytrhl z kontextu, to se vám potom kritizuje. Ha! Jistě, že je nebezpečná, ale uvést jen tento příklad ve světě, kde se náhodná smrt považuje za denní chléb, je jako napsat Válku s mloky ve světě, kde lidé válčí s lidmi. Úplně vedle, to snad nemusím dodávat.

Na naší pouti křížem krážem musíme projet jen dvěma místy, to jsou města Kříž a Kráž. Já, jakožto umělec vozidel a velbloudů, vím kudy kam a kde Kříž a Kráž je, ale vám, cestujícím, to říci nemohu. To je nařízení mého čtyřnohého vedoucího (počet nohou určuje kolik společností vlastní, ti, kdo nic nevlastní, mají nohou nula – tato formulace dává smysl, jelikož pořad je to vlastnění té nuly. Bytosti, které pak prodají i tu nulu, sublimují a stanou se mlhou), aby pak nikdo nezjistil, kde jsou vaše těla, kdyby nastala náhodná smrt. Mimochodem, když teď proběhlo III. celosvětové stěhování staveb, co říkáte na nové rozestavení? Já si myslím, že je od staveb velice originální nápad nevsadit žádné stavby do Čečenska. Vždyť prosperuje a pár let bez staveb v Čečensku mu jen pomůže do stavu, kde má jako všichni ostatní být, do nuzoty. Nicméně má to své odpůrce, například v Čečensku... Zrovna toto město jsem si zamiloval. Víím, že milovat stavby nikam nevede, protože IV.

2 / 2

stěhování bude již za týden, ale nemohl jsem si pomoci. Jsem přece taky bytost. Člověk se při pohledu na toto město, aspoň z toho, co je z mlhy viditelné, cítí jako našinec před výlohou s novými viry, které se teprve do oběhu dají později. Že to bylo špatné přirovnání? Možná, ale co se já tady vám budu s něčím svěřovat, já vás mám jenom vést křížem krážem...

Vážení! Za tuto jízdu zemřely jen 3 bytosti! To je až moc malý počet, pokud bychom se řídili zásadami naší společnosti Umělců vozidel a velbloudů. Nicméně na další zmenšování počtu nemám náladu ani pomyšlení, myslím totiž, že ten obličej nahoře v místě zvaném Zrcadlo dorianograyovsky otočil, nějak se mi hnusí, nebo já se hnusím jemu. To je těžké poznat, když jsem to já sám, a tak mám strach... Můžete se rozutést, doufám, že vám cesta byla něčím přínosná a že si ty hrůzy nebudete pamatovat tak dlouho. Nyní jsme ve městě a nějací Krkavci, Kádrové, či Tálconeandři ohrožit či vystrašit zpoza rohu nemohou, zde jsou nebezpečnosti jiná, mnohdy ještě horší. Mému příteli, jenž byl experimentální krysou, se například stalo, že mu nějaký vědátor nasypal do pití lék, po jehož konzumaci je možné popsat svět a celý vesmír tak přesně, že na doživotí již bytost není schopná vidět věci jako věci, nýbrž jen jako čísla, vzorce a sloučeniny. Tento pokus po prvotních úspěších ale selhal, neboť i když byl díky efektu léku schopný rozpoznat za věcmi jen a jen jejich strukturu, přesto když před zraky mého přítele postavili bytost, neviděl za ní nic, zhola nic. Zkrátka si myslel, že před ním nic není. Jelikož byli vědátory do té chvíle potěšení průběhem, toto zjištění je velice ranilo a mého přítele poslali do Ústavu odpočinku pro bytosti s evolučními nedostatky. Navštívil jsem, to já zase jo, ale byl jsem spíše zděšen. Mluvil z cesty, na stěnách jsem viděl jen samé mně neznámé rovnice a v samém středu jedné stěny byl z rovnic vytvořen jakýsi tunel (tím, že se jejich písmo zmenšovalo a zmenšovalo), který vedl do dvou čísel napsaných nad sebou - horní číslo byla 1, dolní 0,5. Mé zmatení dospělo vrcholu, když jsem si ještě povšiml, že ta čísla jsou v jednom místě rozmazaná, takže to tvořilo dojem, že se na sebe dívají. Hm, zvláštní. V kapse jsem našel nějakou syrovou kýtu, tak jsem mu ji

do jeho neútulného pokojíčku hodil, aby se z těch mdlob dostal. Hej, bytosti, kde jste? Vy jste všechny odešly? Jsem tu tedy sám, dobře. V tom případě mluvit již nemá cenu, tak nebudu.

Brzy poté, když se umělec vozidel a velbloudů procházel po městě a sledoval milované stavby, narazil na sloup, jež podepírá mraky aby nespadly, na němž byla přilepená nová vyhláška. Četl a následně zmizel. Stálo na ní: „Věda změnila názor. Jelikož je tato realita ve svém celku nepopsatelná, shodla se vědecká obec jednohlasně, že nemůže být nazývána realitou. To znamená, že se v ní od této chvíle nedá žít. Pod tímto oznámením najdete rovnici, která bezbolestně ukončí Váš život zmizením.”

A.M.

(NE)ZNÁMÍ MEZI NÁMI

Rubrika o těch, kteří (ne)anonymně zveřejňují své myšlenky a názory.

Básnickářka. Pod tímto pseudonymem ji zná 188 sledujících na jejím instagramovém profilu. A jak sama o sobě napsala v biu, je jen „holka, která skládá básničky a píše texty” (zakończeno smajlíkem z dvojtečky a závorky).

Když do kolonky s lupou zadáte její jméno, vyběhne na vás hned několik příspěvků plného textu, kde všichni najdeme jak své dřívější, tak třeba i současné pocity nebo jen pouhou část myšlenky, kterou Básnickářka dokáže zajímavým způsobem pojmout.

Proč zrovna anonymní básně pod pseudonymem Básnickářka?

- Nejsou úplně anonymní. Lidi, co mne znají, o tom ví, ale chtěla jsem nějaké jméno... a jelikož píšu básničky, přišlo mi Básnickářka skvělé jméno.

Kdy jsi začala své myšlenky psát ve formě básní?

- Už když mi bylo asi jedenáct, tak jsem rýmovala slova a bavilo mne to. Byl to způsob lehkého uniknutí od reality.

Co tě k tomu vedlo?

- Únik z reality a ohlasy lidí.

Byly původně určeny jen pro tebe, nebo si je chtěla už od začátku sdílet s ostatními?

- Psala jsem jich více a některé byly pro mne, některé vyloženě pro někoho jiného. Další jsem sdílela s lidmi.

Je za každou tvou básní vzkaz? Ať už pro konkrétní osoby či celou společnost?

- Ne vždy.

O čem tě baví nejvíc psát?

- O životě, lásce, o všem.

Jak dlouho jednu báseň píšeš?

- Od pár minut (10) do několika dní, když není inspirace.

Je psaní básní pro tebe nejlepší forma, jak vyjádřit své aktuální myšlenky/pocity?

- Poslední dobu jsem se tomu moc nevěnovala, ale v minulém týdnu mě to popadlo znovu a musím uznat, že asi lépe myšlenky vyjadřovat neumím.

Chtěla bys v budoucnu vydat knihu tvých básní?

- Několikrát mne to napadlo. Nevím, ale možné je všechno.

Může podle tebe každý napsat báseň?

- Každý může napsat báseň, ale ne každá bude mít myšlenku a bude kvalitní. Mluvím z vlastní zkušenosti.

Vyjdu z baráku a přemýšlím trošku,
mám nebo nemám tu pitomou roušku?
Prohledám tašku, ani v kapsách není,
no jasně, leží na stole v zapomnění.
Vyběhnu nahoru, odemknu byt,
na stole není! kde sakra může být?
Prolezu pokoje, vylezu na střechu,
po roušce, ani vidu, ale ani slechu.
Tak přemýšlím dál, už to mám!
Šátek si kolem hlavy dám.

Tak vyjdu z bytu, zpoždění jak prase,
kvůli tý pitomý roušce zase.
Stává se mi to každý ráno,
jako by to bylo shůry dáno.
Nastoupím do busu, usměju se na paní,
pozvednu ruku a podívám se na ni
a div, že mě život nepostihne smrtí...
Kolem zápěstí mě moje rouška škrtí.

Nicole Zvěřinová 2.C

BIZÁRY Z INTERNETOVÝCH INZERÁTŮ

Pokud cíleně hledáte bizár, určitě vám nemohlo uniknout, že inzeráty na internetu jsou naprosto učebnicovým příkladem občasného zoufalství. Pár jsme jich pro vás vybraly tak, jak byly napsány. Nechceme se nikomu vysmívat, jen povznést nad kouzelnou esencí některých případů. Dá se na to jenom říct - „to nevymyslíš“.

- Prodej bytu 2+1 kk, 63 m², Ústecký kraj, 150 000 Kč - fotky jsou nereálné, pouze informativní z vedlejšího bytu
- Prodám zinek, značka - Zn
- Prodám meteorit- 3200 Kč
- Prodám barevné kamínky z Řecka s mořskou vodou - 30 Kč
- Prodám krabici na ps4 Pro - zůstala mi doma a překáží, jinak by letěla do koše- 100 Kč
- Prodám popelník z Amsterdamu, 5000 Kč, vajgly jsou k tomu zdarma, stačí trochu přeleštit
- Prodám lahev v kleci, 1000 Kč
- Prodám levně plastové tělíčko k panence, délka 13 cm, 20 Kč
- Nepotřebuje někdo jednu levou botu? Cena 1 Kč, vel. 38 dámská, nám stačí pouze jedna
- Prodám palladiové zubní zlato dočištěné od skloviny, čistá váha 4,5 gramů, 2400 Kč

- Prodám páté dveře na auto v šedé barvě, menší koroze, ALE NIC HROZNÉHO, rozbité sklo, cena dohodou
- Mám 24 plechovek vepřového masa z roku 1978, v případě zájmu pište
- Prodám pračku, funguje vše jen tam chybí dvířka, cena 300 Kč
- Na prodej stará panenka, ulomená noha, nebojte, mam ji, 500 Kč
- Vyměním lampu za flašku rumu, zn. Spěchá, mam žízeň

Redakce Větráku

ANKETA STUDENTŮ 33

Vzhledem k tomu, že je naše setkání ve škole v nedohlednu, rozhodly jsme se o vytvoření menší interakce v podobě ankety na platformě Instagramu. Kritéria byla taková, že sem umístíme nejzajímavější odpovědi na následující otázky. Anketou jsme chtěly vznést menší diskuzi, která by jinak proběhla osobně, takže se aspoň můžete podívat, co vaši vrstevníci píšou. Děkujeme za docela hojnou účast a hlavně zajímavé a občasné bizarní odpovědi. <33

Co vám chybí v tomto období? (Může to být cokoliv)**Odpovědi:**

Sandra Majerová: „Dav, ve kterým se můžu ztratit.“

Klára Macháčková: „Ta volnost, ten pocit toho, že když chci jít do kina, na kafe, tak se seberu a jdu.“

Kateřina Trhoňová: „Pohled na Vltavu z tramvaje.“

Samuela Walterová: „Chybí mi Slunce, květiny, lidé, levné banány a vidět úsměvy.“

Karolína Widtmannová: „Chybí mi nové tváře, seznamování, chybí mi normální chození do školy.“

Anika Dohnalová: „Sociální kontakt, někteří učitelé, prarodiče, chození do kaváren.“

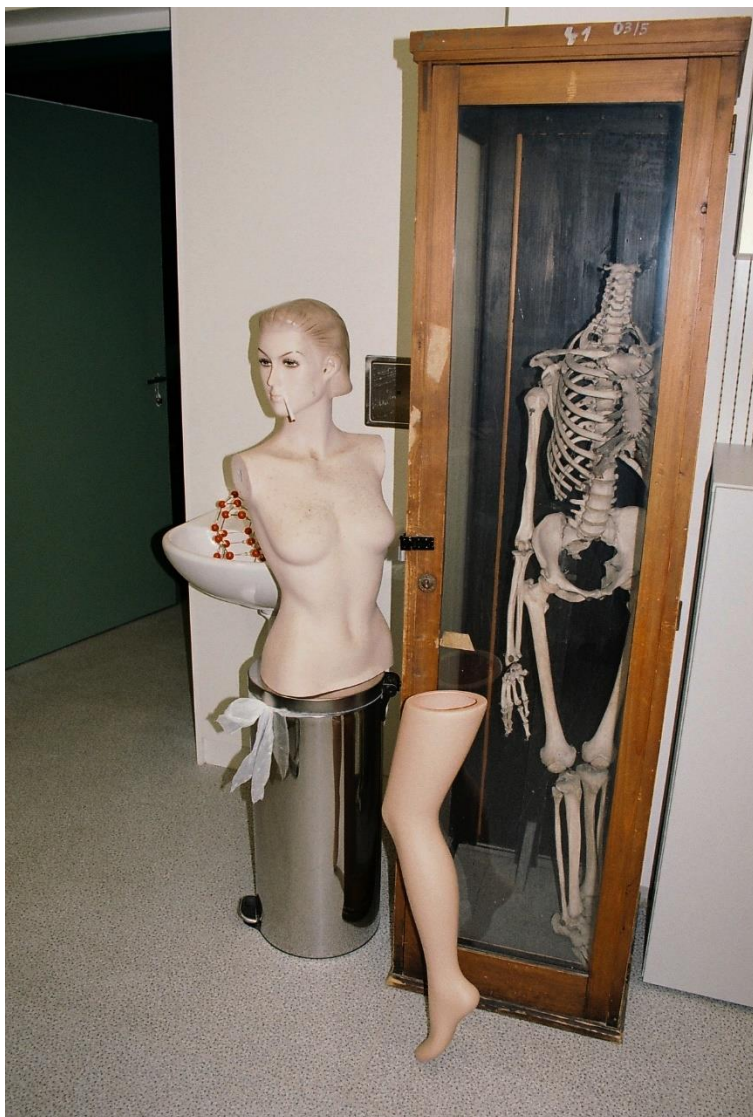
Co vás nejvíce irituje?**Odpovědi:**

Klára Černocká: „Vláda.“

Alžběta Luhanová: „Rozladěný rozložený akord v našem školním rozhlasu.“

Lucie Matinová: „Učitelé/profesori, kteří dělají naschvály, bez kontextu a neférově hůře známkují a pak několik měsíců neodpovídají na zprávy o překontrolování a přehodnocení práce a nejspíše spoléhají na to, že to poté nebudou muset řešit a ospravedlňovat svá rozhodnutí, protože distanční výuka, nakonec se do toho musí vkládat „vyšší mocnosti“ jako třídní, a té slíbí, že odpoví a přehodnotí, ale vykašlou se na to, takže z toho má pak jeden zkažený vysvědčení.“

malování a banánovej chleba!“

Anika Dohnalová: „Moji kamarádi, ještě když se zasmějí mému vtipu, když je moje rodina spolu a paní učitelka třídní.“

Myslíte si, že je pro nás (studenty) distance nějakým způsobem nebezpečná?

Odpovědi:

Barbora Tuleškovová: „Trošku, možná proto, že nedostaneme dostatečné vzdělání.“

Alžběta Dolečková: „Rozhodně, jsme ve věku, kdy potřebujeme lidský dotek našich nejbližších.“

Samuela Walterová: „Určitě, když se my mladí naučíme a zvykneme si fungovat v odloučení.“

Co vám dělá největší radost?

Odpovědi:

Kristýna Datunishvili: „Fotky roztomilých zvířátek.“

Barbora Kopáčová: „Pokojevky (co se snažím pěstovat doma), jít bobovat na kopec, přespání.“

Matyáš Hanzlík: „Láska.“

Andrea Šilhová: „Já si prostě jen říkám: ‚Bude líp‘ :D.“

Alžběta Luhanová: „Pes (domácí mazlíček, ne systém opatření).“

Anežka Wrightová: „Slunečné dny!“

Karolína Widtmannová: „Chodit ven a dát si horké kafe, protahovat se, když mohu odjet na chatu, přátelé jako opora...“

Adéla Linhartová: „Jakákoliv odchylka od denního stereotypu.“

Anonym: „Puzzliky, hlavolamy,

Anežka Wrightová: „Nemyslím si, spíše jen lidi potřebují lidi...to je možná to jediné nebezpečné.“

Karolína Widtmannová: „Ano, myslím, ale mluvím jen za sebe. Narušilo mi to určitou rutinu a nedokážu se soustředit. Mohli by se z nás stát línější lidé, závislí jen na tom, že zmáčknu jedno tlačítko. Já například potřebuju oční kontakt, abych rozuměla alespoň trochu.“

Co vám covid vzal? (Po materiální či psychické stránce)

Odpovědi:

Kristýna Datunishvili: „Dědu, možnost najít si brigádu, schopnost se něco pořádně naučit.“

Barbora Tuleškovová: „Sebevědomí, důvěru k ostatním lidem, část rodiny.“

Kristýna Machovcová: „Poslední zvonění, na který jsem se těšila celý čtyři roky, a předávání maturitních vysvědčení.“

Alžběta Luhanová: „Jistotu v tom, na co se těším.“

Andrea Šilhová: „Covid mi vzal moje vědomosti a odjel s nima až někam na Měsíc.“

Karolína Widtmannová: „Vzalo mi to mou denní rutinu, takovou tu chuť něco dělat, dost mi to bere energii...“

O čem si myslíte, že už nikdy nebude jako předtím?

Odpovědi:

Barbora Tuleškovová: „Vztahy, důvěra, fyzický dotek.“

Nela Sára Uhlová: „Upřímně se bojím, že ještě víc upadne veřejný zájem o kulturu...“

Michaela Štichová: „Asi už nikdy nebudu vnímat slovo online tak jako předtím.“

Karolína Widtmannová: „Možná spousty lidí skončí na ulici a nebudou schopni se z ní už dostat. Tu zkušenost už mám, ne od sebe, ale často teď potkávám bezdomovce s takovým příběhem.“

Anonym: „Myslím, že škola už možná zůstane do určité míry zdigitalizovaná.“

Jaká bude první věc, co uděláte, až bude svět „v normálu“?

Odpovědi:

Anonym: „Půjdu na disco.“ (pozn. redakce - my taky)

Alžběta Luhanová: „Sednu na vlak a odjedu na co nejvíce dní do Vídně.“

Sandra Majerová: „Zajdu do kočičí kavárny.“

Samuela Walterová: „Podívám se z okna a řeknu si: pecka, tak už je to v normálu.“

Anežka Wrightová: „Půjdu s parádními lidmi do parádní žižkovské hospody!“

Karolína Widtmannová: „Půjdu do mého oblíbeného podniku a dám si dvě deci vína.“

Klára N.: „To se nedá říct, těžko říct, jestli svět někdy v normálu bude.“

Plánujete nějaké projekty nebo akce? Pokud ano, jaké?

Odpovědi:

Klára Macháčková: „Spíše ne:(“ (pozn. redakce-hodnotíme jako nejlepší odpověď).

Alžběta Dolečková: „Oslavy života a narozenin kamarádů.“

Anonym: „Nějaký hezký pobyt na chatě a určitě nějaký projekt s focením.“

Matyáš Hanzlík: „Máme s vedením (pokud to situace dovolí) předdomluvené letní kino na terase:) plus samozřejmě zas nějaký koncert, až to půjde.“

Redakce Větráku: „Oficiálně plánujeme Literární čtení Větráku Evropské 33 z naší iniciativy. Pokud by někdo už teď věděl, že chce předčítat nebo cokoliv přednášet/zahrát/vystavovat, budeme moc vděčné, když nám dáte vědět prostřednictvím jakékoliv sociální sítě. Dále pak bude na programu hudba (také uvítáme dobrovolníky) a další skvělé věcičky, které patří ke kavárenským neplechám :----). Pojdme si srdečně nahradit všechny Evrnight a akce, o který jsme přišli.

TIPY NA FILMY

Doporučujeme vám pár filmů všeho druhu, žánru a pro každou náladu. Najdou se mezi nimi bizarní kousky, naprosté klasiky, ale taky opravdu vážená, alternativní, poetická a umělecká dílka. Tak šup pod deku a koukat!

Volver (2006, komediální drama)- Pedro Almodóvar, v hlavní roli Penelope Cruz

Vrchní prchní (1981, komedie)- Ladislav Smoljak, v hlavní roli Josef Abrhám

Thelma (2017, alternative horror/thriller)- Joachim Trier, v hlavní roli Eili Harboe

Bolest a sláva (2019, komediální tragédie)- Pedro Almodóvar, v hlavní roli Antonio Banderas

Vicky Cristina Barcelona (2008, romantické drama)- v podání geniálního Woodyho Allena, v hlavních rolích Javier Bardem a Scarlett Johansson

Návrat idiota (1999, drama)- Saša Gedeon, v hlavních rolích Aňa Geislerová a Pavel Liška

Jedna ruka netleská (2003, černá komedie)- David Ondříček, v hlavní rolích Ivan Trojan a Jiří Macháček

Divoké včely (2001, drama/komedie)- Bohdan Sláma, v hlavních rolích Tatiana Vilhelmová, Pavel Liška, Vanda Hybnerová

Šťěstí (2005, drama/komedie)- Bohdan Sláma, v hlavních rolích Aňa Geislerová, Marek Daniel, Zuzana Kronerová

Hmyz (2018, komedie/drama)- Jan Švankmajer, v hlavních rolích Jaromír Dulava a Jiří Lábus

Otesánek (2000, hororová komedie)- Jan Švankmajer, v hlavních rolích Veronika Žilková a Jan Hartl

Kouzlo měsíčního svitu (2014, hořkosladká komedie)- Woody Allen, v hlavních rolích Colin Firth a Emma Stone

Nabarvené ptáče (2019, drama)- Václav Marhoul, v hlavní roli Petr Kotlar

Raoul Taburin (2018, francouzská komedie)- Pierre Godeau, v hlavní roli Benoit Poelvoorde

Vlastníci (2019, komediální drama)- Jiří Havelka, v hlavních rolích Klára Melíšková, Dagmar Havlová, Tereza Ramba Voříšková, Vojtěch Kotek...

Maják (2019, horor, černá komedie)- Robert Eggers, v hlavní roli Robert Pattinson

Voda pro slony (2011, drama)- Francis Lawrence, v hlavní roli Robert Pattinson

Tenkrát v Hollywoodu (2019, komedie)- Quentin Tarantino, v hlavních rolích Leonardo DiCaprio a Brad Pitt

Modrý samet (2001, mysteriózní krimi)- David Lynch, v hlavní roli Laura Dern a Dennis Hopper

Zrcadlo (1975, drama)- Andrej Tarkovskij, v hlavní roli Margareta Terechova

Jak ukrást Venuši (1966, romantika)- William Wyler, v hlavní roli Audrey Hepburn

Křídýlko nebo stehýnko (1976, komedie/satira)- Claude Zidi, v hlavní roli Louis de Funes

Manželství po italsku (1964, komedie/drama)- Vittorio De Sica, v hlavních rolích Sophia Loren a Marcello Mastroianni

Máme toho na mysli více, ale až příště.

Vendula Fendrychová z Redakce Větráku

REDAKCE

Šéfredaktoři: Tereza Nováková (4.C), Vendula Fendrych, Kate Ortenzi (3.G)

Autoři článků: Barbora Humlová (4.A), Gabriela Hodanová (absolventka), Nicole Zvěřinová (2.C), Vendula Fendrych (3.G), Nela Sára Uhlová (2.AG), Anna Jagošová (absolventka), A.M., Redakce Větráku

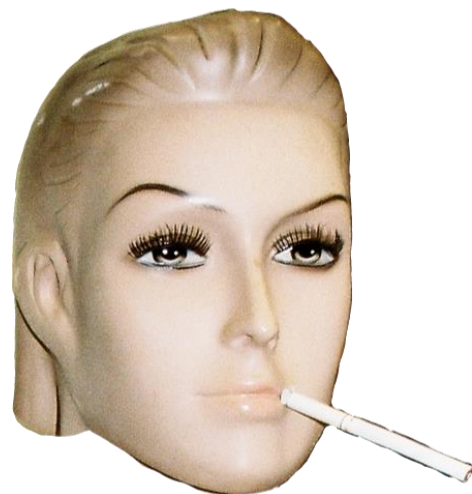
Ilustrace: Tereza Nováková (4.C), Vendula Fendrych (3.G), Nela Sára Uhlová (2.AG)

Fotografie: Redakce Větráku, Nicole Zvěřinová (2.C)

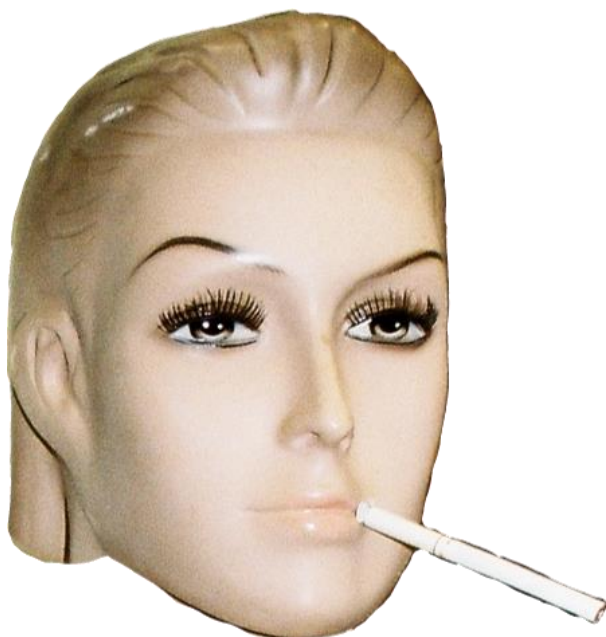
Patronace: prof. Jana Košanová, prof. Jana Mezerová, prof. Martin Hyánek

Vydání: Jaro 2021

Vyšší odborná škola pedagogická a sociální,
Střední odborná škola pedagogická a
Gymnázium, Praha 6, Evropská 33

**SVÁ LITERÁRNÍ, ČI VÝTVARNÁ DÍLA DO DALŠÍHO
VĚTRÁKU POSÍLEJTE NA NASVETRAK@GMAIL.COM**

OSLAVTE S NÁMI DEN ŽAB

BŘEZEN
21.

Přístupné od 15 let.

무 상관 취임

신임 보건부 장관으로 로만 프리몰라(우)가 임명됐다.

N I K D O
N E R
O Z U M I

je 12?

STANISLAV
SUCHARDA
1866—1916:
TVŮRČÍ PROCES

Zamilovaná
PROČ MILOVAT

mi

A

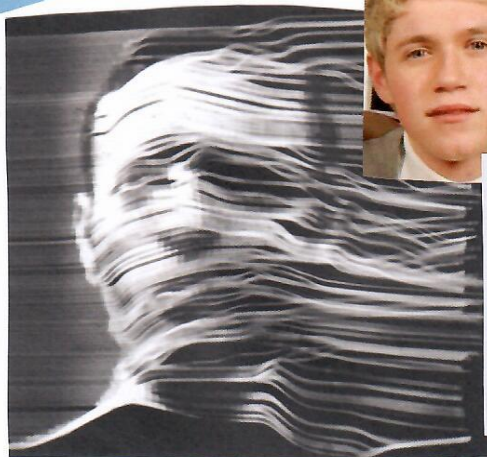
PĚKNĚ
DO KŘUPAVA

nevadí, že

Copánky jsem si
nechala naplést,
protože mám
zrovna teď
copánkovou
náladu.

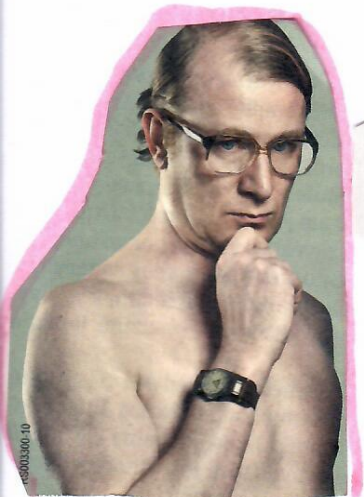

Rozjezd bude pomalý,
ale pak k vám přijde blahobyt.

안드레이 바비슈(Andrej Babiš·사진)
체코 총리는 정부의 지난 COVID-19 조
치가 적절하지 않았다고 인정했다.

Brutalismus na vlastní kůži :

CO TI JE? CO JSEM
ZASE UDĚLAL?

Chlapci, ukažte

Jak si vedou děvčata

Doplňěk stravy